

Joachim Fridrikh
4¹/₂ PRIJATELJA
i KRIK
iz ZBORNIce

Naslov originala:

Joachim Friedrich, 4 ½ Freunde und der Schrei aus dem Lehrerzimmer

Friedrich, 4 ½ Freunde und der Schrei aus dem Lehrerzimmer

© 1999 by Thienemann Verlag

(Thienemann Verlag GmbH), Stuttgart / Wien

Illustrations © Regina Kehn

Copyright © 2012. za srpsko izdanje "Ružno pače"

Izdavači:

Ružno pače

Bulevar oslobođenja 26, Novi Sad

Mono i Manjana – suizdavač

Gospodara Vučića 245, 11000 Beograd

Glavni i odgovorni urednik:

Nebojša Burzan

Tehnički urednik:

Ivana Todorović

Lektura i korektura:

Milan Žurić

Za izdavača:

Miroslav Josipović i Nenad Atanasković

ISBN 978-86-7608-120-2

Ova knjiga se ne sme umnožavati, preštampani ili prenositi u bilo kom obliku i bilo kojim sredstvom, ni u celini, niti u delovima, bez izričite pismene dozvole autora i izdavača, niti se, bez izričite pismene saglasnosti izdavača, sme distribuirati ili umnožavati na bilo koji drugi način i bilo kojim drugim sredstvom. Sva prava objavljivanja ove knjige zadržavaju autor i izdavač, shodno odredbama Zakona o autorskim i srodnim pravima.

Joachim Fridrik 4¹/₂ PRIJATELJA i KRIK IZ ZBORNICE

Ilustracije:
Regina Ken
Prevod:
Ana Kiš

Ružnopače

Beograd, 2012.

Sadržaj

Kao kolega kolegi.	7
Ulaz strogo zabranjen!	24
Domar u potrazi za pudrijerom	40
Lepotica u nevolji.	57
Opet mlaka koka-kola?	70
Krik iz zbornice	85
Unapred izgubljena rasprava	104
Čudnovati stanar	116

Kao kolega kolegi

– Mora biti da je počinilac bio odlično upoznat sa okruženjem. U najmanju ruku, znao je kada neće biti primećen. Tako je neometano mogao da pretraži svlačionice. Ukradeni su novac i stvari od vrednosti u iznosu od skoro pet stotina evra. Ispostavilo se da su tokom časa fizičkog skoro svi učenici, kao i dotični nastavnik, ostavili svoje stvari neobezbeđene u svlačionicama. Time su pomogli lopovu da dođe do lakog plena. Nažalost, ovo nije jedini takav slučaj. Što je pre svega žalosno, jer kao i u ovom slučaju, skoro da nema izgleda da počinilac bude uhvaćen. Međutim, primenom vrlo jednostavnih bezbednosnih mera...

– Da li to znači da niste uzeli otiske prstiju? – Kaletov glas odjeknu nad tišinom u razredu. – To je prvo što bih ja u ovom slučaju uradio!

Razrogačivši oči, viši inspektor kriminalističkog odeljenja, gospodin Šteker, pogledao je u Kaleta dok su se tihi uzdasi širili učionicom.

– Ahm, otiske prstiju? – zamucnuo je. – Ne, nismo uzeli otiske prstiju. Mladiću, kako si se samo toga dosetio? Da nisi sinoć gledao neki krimić?

Primedba gospodina Štekera izazvala je pokoji kikot i, ubeđen sam, Kaleta prilično razljutila.

Već sam se čudio kako je Kale tako dugo izdržao da sluša Štekerovo izlaganje, a da mu ne upadne u reč.

Otkad nas je Big Zigi, naš razredni, obavestio da će u školu doći neko iz policijskog odeljenja za suzbijanje krađa da nam objasni kako da se u školi zaštitimo od lopova, svima nam se već popeo na glavu pitanjima koje je tom prilikom hteo da postavi.

– I pažljivo slušajte! – upozorio nas je Kale na poslednjem odmoru. – Svašta se može naučiti od takvog profesionalca. Možda da ga pitamo nešto o njegovim metodama istrage. Mogli bismo da saznamo i koje je kriminalce smestio iza rešetaka. Na taj način bismo, recimo, mogli da prikupimo podatke o novim kriminalističkim tehnikama i metodama istrage, kao i o ponašanju zločinaca.

– Zločinci! Prikupljanje podataka! – zakukala je Štefi. – Ponekad mi stvarno ideš na živce, Kale. Šta umišljaš, ko si? Džejs Bond ili, možda, Šimanski?¹

Štefi uopšte nije preterala s ovim pitanjem. Kale je sebe zasigurno smatrao detektivom koji će jednoga dana rešavati najveće slučajeve. On je osnovao, kako je on to nazvao, detektivsku agenciju *Kale & Co.*,² koju osim njega čine i: Štefi, njen brat blizanac Rotkvica, naš pas Lepotan i ja. Jeste da smo rešili nekoliko manjih slučajeva, ali od toga o čemu Kale sanja bili smo daleko kao što je Zemlja udaljena od Meseca.

– Inače, on je već tu – rekao je iznenada Rotkvica. – Malopre sam prolazio pored zbornice. Vrata su bila

1) Glavni inspektor istražnog kriminalističkog odeljenja iz čuvene nemačke TV serije. (Prim. prev.)

2) Kalle & Company (eng.) – Kale i kompanija (družina). (Prim. prev.)

otvorena, pa sam ga video. Ako se ne varam, to je onaj gospodin Šteker.

Rotkvica se zapravo zove Karsten Rademaher. Ali pošto je za glavu niži od svoje sestre bliznakinje, skoro svi ga zovu Rotkvica.³

– Onaj gospodin Šteker? – zbunila se Štefi. – Ko je to?

– Njega smo upoznali povodom onih lopova u robnoj kući *Hurtig*. Ma, sigurno se sećaš Deda Mraza.⁴

– Stvarno?! – uzviknuo je Kale. – Da li si siguran? Onda je ovo prilika da ga pitam...

– Ej, čoveče, ej! – prekinuo sam ga. – Nećeš mu valjda spomenuti da smo izigravali božićne anđelčice. Već su nas dovoljno ismevali zbog toga.

– Čoveče, Fridhelme! To je već odavno zaboravljeno. Ali on će se sigurno setiti našeg slučaja!

I tako smo Štefi, Rotkvica i ja, otkako je gospodin Šteker stupio u učionicu, samo čekali da Kale našim slučajem sa Deda Mrazom osveži sećanje pomenutom višem inspektoru kriminalističkog odeljenja. Došao je i taj trenutak.

– Ja svoje znanje nisam stekao gledanjem kriminalističkih filmova – odgovori Kale lupivši se u grudi. Smeh u razredu ga nije omeo. – Iako oni ponekad mogu biti vrlo poučni. Znanje sam stekao, takoreći, neposrednim iskustvom.

Oči gospodina Štekera umalo da iskoče. – Iskustvom? Kako to misliš?

3) Igra reči u nemačkom: das Radieschen (rotkvica) i Rademacher (prezime). (Prim. prev.)

4) Slučaj koji su naši mladi detektivi slavno rešili u trećoj knjizi. (Prim. prev.)

– Pa da, mi smo, da tako kažem, kolege. Čak smo, jednom prilikom, zajedno rešili jedan slučaj. Ne sećate se toga?

Gospodina Štekeru je spopao napad kašlja. – Aah, ne. Stvarno ne mogu da se setim – odgovori nakon što se nekako pribrao. – Moraćeš malo da mi pomogneš. O kom slučaju je reč?

Razredom je zavladała tišina. Svi su gledali u Kaleta. Po iscerenim licima se videlo da ga niko ne shvata ozbiljno. Previše dobro su ga poznavali da bi bilo drugačije. Ipak, svi su napeto iščekivali Kaletov odgovor.

Kale se zavalio u stolici. – Reći su samo ovo: Deda Mrazevi!

– Molim?

Kikotanje i cerekanje se pojačalo.

Kale se ponovo nagnu napred. – Gospodine Šteker – obrati se on višem kriminalističkom inspektoru kao nekom detetu koje je zagubilo svog plišanog medu. – Slučaj u robnoj kući *Hurtig*!

Gospodin Šteker se lupi šakom po čelu. – O, da! Setio sam se! Ti beše onaj iz detektivske družine?

– Detektivske agencije, gospodine Šteker! Detektivska agencija *Kale & Co*!

Gospodin Šteker se naprezao da obuzda smeh. – Detektivska agencija. Naravno. Izvinjavam se. I prilikom ovog... slučaja... stekao si iskustvo sa otiscima prstiju?

Kale odmahnu glavom. – Ne, tada smo primenili druge metode istrage.

Gospodin Šteker se već jedva suzdržavao da ne prasn timer smeh. Kale to izgleda nije primećivao, ili nije ni mario.

– Kad smo već kod metoda istrage – nastavi on neometen – možete li nam nešto reći o metodama kojima ste hvatali zločince?

– Ne razumem – odgovori gospodin Šteker otežući.

– Ma, znate: velika policijska potera, otisci prstiju, hemijske analize, otisci stopala i...

– Da, znam! – gospodin Šteker prekide Kaletovu bujicu reči. – Ali nisam siguran da je to prikladna tema za ovaj čas.

– I te kako! – povika Kale oduševljeno – Sve nas to veoma zanima. A najviše, naravno, mene i moje saradnike!

– Tvoje saradnike – ponovi gospodin Šteker. – Jasno.

– Naravno, zanima nas i da se upoznamo sa ponašanjem kriminalaca – nastavi Kale. – U novinama se stalno može pročitati kako su, na primer, otmičari ili pljačkaši banaka pre svojih zlodela bili poštteni građani koji se nisu nalazili ni na jednoj poternici. S druge strane, ne zaboravimo, naravno, ni mafiju.

– Mafiju? – gospodin Šteker nije verovao svojim ušima.

– Da, mafiju! – uzviknu Kale. – S njom sigurno imate stalno posla!

– Hm, pa da, mada sve manje. Osim toga, to nije u mojoj nadležnosti...

– Za to verovatno postoji posebna jedinica policije, je l' tako? – prekide ga Kale. Gospodin Šteker je, tražeći pomoć, lutao pogledom po razredu. – Koja dan i noć motri na takve tipove.

– Moguće.

– I sa tim imamo iskustva, gospodine Šteker. Ako vam ikada zatreba pomoć, slobodno nam se obratite.

Gospodin Šteker je pogledao na svoj ručni sat. – To je stvarno ljubazno od tebe. Hvala lepo. Ali, mnogo sam

se zadržao. Već sam vam ispričao sve što sam hteo. Molim vas, stalno imajte na umu da dobro pazite na svoje stvari i da ne donosite mnogo novca u školu. Đavo nikad ne spava!

Izgovorivši ovo, gospodin Šteker je žurno pokupio svoje papire razbacane po nastavnikovom stolu i ugrurio ih u aktovku. Motreći jednim okom na Kaleta, uz jedno tiho „do viđenja“ izleteo je iz učionice.

Ali nije tako lako otarasiti se Kaleta. – Čekajte! – derinjao se za njim. – Hteo sam još da vam dam svoju adresu i broj telefona! Možete me zvati u bilo koje doba dana ili noći!

Kale je skočio i zaletio se prema odbeglom gospodinu Štekeru. Razred se valjao od smeha.

Prema meni se okrenula Štefi, koja je sedela sa Rotkvicom u klupi ispred. – Ne mogu da verujem. Ne mogu! Kako neko može biti toliko glup?

Naravno, Kale je na celu situaciju gledao sasvim drugačije. Kada smo za vreme odmora izašli na školsko dvorište, on nas je već čekao, sa pobedničkim osmehom na licu.

– Dao sam mu svoju adresu i broj telefona, a on mi je obećao da će me pozvati ako mu zatreba naša pomoć.

– Taj bi ti obećao i da će te voditi na more, samo da bi te se rešio – odbrusi mu Štefi.

– Šta je s tobom? – uvredio se Kale. – Da se ja ne trudim, ne bismo rešili nijedan slučaj. Ko zna, možda će nas stvarno zvati.

– Ej, čoveče, ej! Na to ćeš se načekati.

Jedva sam izgovorio poslednju reč, kad je fudbalska lopta proletela tik iznad naših glava. Za njom je nadošla

razgalamljena divlja horda u kojoj su bili i neki likovi iz našeg odeljenja.

– Čao, Kale! – doviknu jedan, cereći se. – Kolega ti je već otišao?

Kale nije imao priliku ni da mu odgovori, jer je pored nas iznenada stao gospodin Pedel, školski domar.

– Da li vas je pogodila lopta? – upita on zabrinuto.

Svi odmahnusmo glavom.

– Dobro je. Rekao sam dečacima da ne smeju tako grubo da se igraju. Ali znate već kako to ide. Kada se zaigraju, zaborave na sve.

Pre nego što smo uspeli da bilo šta izustimo, otrčao je da se i sâm pridruži igri.

Rotkvica ga je, vrteći glavom, pratio pogledom. – Da ne poveruješ. Kad se samo setim starog domara. Razlikuju se kao sir i džem od malina.

Bio je u pravu. Gospodin Pedel je, otkako je stari domar otišao u penziju, svega nekoliko nedelja u našoj školi. Ne poznajem nijednog učenika u našoj školi, a verovatno ni nijednog nastavnika koji nije bio srećan što smo se otarasili starog mr-guda. Razlika između njega i gospodina Pedela nije mogla biti veća. Gospodin Pedel je još uvek vrlo mlad. Ne izgleda kao da je mnogo stariji od Kalletove sestre Nikol i drugih učenika iz viših razreda. On je uvek raspoložen, nikada ne zanoveta da smo preglasni, a ponekad, kao sad, čak igra fudbal s učenicima tokom odmora.

I Štefi ga je posmatrala. – Baš je simpatičan – prošaputala je.

– Ej, sekice! – dreknu Rotkvice. – Šta to čujem? Je l' to bio uzdah? Da nisi zaljubljena?

Štefi ga ošinu pogledom. – Zaljubljena! Šta lupetaš!

I ja sam primetio da je Štefi daleko pomnije pratila pogledom gospodina Pedela nego ranije starog domara.

– Ej, čoveče, ej! Pa šta onda. Gospodin Pedel je stvarno simpatičan – stao sam na njenu stranu, jer i sam imam slično iskustvo.

Kao da ne poznajem Štefi. Odmah se okomila na mene, s njenim čuvenim kezom – Simpatičan kao gospođa Šulte-Štratman, je l' tako Fridhelme?

– To je nešto drugo – odgovorih kratko, trudeći se da je ne gledam.

To je stvarno nešto drugo. Gospodin Pedel je zaista vrlo simpatičan i, iz ugla jedne devojke, verovatno dobro izgleda, ali gospođa Šulte-Štratman ne može ni da se poredi s njim. Nikada u životu nisam video lepšu ženu od naše nastavnice biologije! Kada jednog dana budem imao devojk, biće ista kao ona.

– Da li je oženjen? – zanimalo je Kaleta.

– Ne nosi burmu – kazala je Štefi brzo. Prebrzo, pa smo imali retku priliku da joj uzvratimo kez. Naglo je pocrvenela.

– Ne mogu da verujem da sâm živi u onoj ogromnoj kući – reče Rotkvice.

Kuća u kojoj stanuje naš domar jako je velika. Pripada školi, i u njoj uvek stanuje školski domar. Izgleda kao neka stara vila. Već je pomalo oronula, njeni prozorski kapci stoje nakrivo, a boja sa fasade se ljušti na mnogim mestima. Međutim, kući pripada i lepa bašta sa starim

stablama voćaka, čijim ukusnim plodovima su se rado sladile pređašnje generacije učenika.

– Verovatno nije sam u njoj – iznenada se javi Rotkvica.

– Ej, čoveče, ej! Ipak je oženjen?

– Nemam pojma. Ali pre nekoliko dana mi je jedan lik iz drugog odeljenja ispričao da u kući ima još nekoga.

– Ko bi to mogao da bude? – upita Kale.

– Nije znao da mi kaže. Uglavnom, dok je sedeo u krošnji jabuke blizu kuće, čuo je čudne zvukove u njoj.

– Čudne zvukove? – ponovi Štefi. – Kakvi su zvukovi čudni? Osim toga, gospodin Pedel je mogao sam da ih stvara. Možda je bušio rupe u zidovima ili kačio slike. Kada se neko tek useli, obično se bavi takvim poslovima.

– To nije mogao da bude gospodin Pedel – odvrati joj Rotkvica. – Taj lik ga je video kako odlazi od kuće, inače se ne bi ni usudio da krade jabuke.

– Svejedno, to je mogao da bude neki gost – tvrdila je Štefi. – Ili majstor.

– Možda. Ali taj zvuk nije zvučao kao lupanje čekićem ili bušenje.

– Nego? – Kale je bio nestrpljiv pošto je Rotkvica ućutao.

– Nego više kao krik.

– Ej, čoveče, ej! Rotkvice! – dreknuo sam. I sestra ga je precorela strogim pogledom. Prekasno. Kale je zgrabio Rotkvicu za ruku.

– Krik? Rekao si krik, Rotkvice?

– Daaa – otegnuto odgovori Rotkvica. I sâm je shvatio šta je uradio. – Ali, Kale, nisam tako mislio. Tip je sigurno pogrešno čuo. Nemoj da misliš...

– Nemaš ti pojma šta ja mislim – prekide ga Kale.

– Ma nemoj! – ciknu Štefi. – Sigurno si već umislio da se iza svega krije jedan od tvojih zločina. Je l' tako?

– Kao prvo, to ne bi bio moj zločin, a kao drugo, takva mogućnost uopšte nije isključena. Na kraju krajeva, takva stara vila je savršeno pogodna za zločin. Na primer, za otmicu. Tamo ima nebrojeno mnogo soba u kojima bi neko mogao da sakrije žrtvu. A tu je i velika bašta! Niko ne bi čuo bolne vapaje mučene žrtve koji dopiru iz kuće.

– Osim ako bi neko upravo krao jabuke – uskoči Rotkvica.

Štefi se lupkala kažiprstom po čelu. – Kale, ti više nisi pri zdravoj pameti.

– Zašto? Ako želiš da rešiš zločin, moraš da uzmeš u obzir i ono što se čini neverovatnim. Koliko puta sam vam to već rekao. Potreban je samo dobar nos... i jaki živci!

– Moj si! – proderao se neko iza Kaleta i s obe ruke ga ščepao za vrat. To je bila njegova sestra Nikol. I ona ide u našu školu, ali u jedan od viših razreda. Njih dvoje se uglavnom ne slažu, iako im se odnos znatno popravio od našeg poslednjeg izleta, na kojem je Nikol upoznala svog momka Majka.

Kale se trže kao da ga je udarila struja. – Čoveče, Nikol! Kako si me uplašila!

– Da, da, Kale – iskežila se Štefi. – Jaki živci!

– Šta hoćeš? – brecnu se Kale na svoju sestru.

– Hoću samo da čujem kako je prošao čas obuke kod tvog kolege?

– I tebe je gnjavio s tim? – zanimalo je Štefi.

– Još pitaš! Već danima priča samo o tome.

– Bilo je vrlo zanimljivo – šturo odgovori namrgođeni Kale.

– Zanimljivo? – uzviknu Nikol. – I to je sve?
Nema novih slučajeva?

– Samo nam je ispričao kako treba da se
ponašamo da nas ne bi tako lako pokra-
li u školi – odgovori joj Rotkvica ume-
sto Kaleta.

– Bolje da je to ispričao gospođi Šulte-Štratman – za-
ključi Nikol.

– Ej, čoveče, ej! Zašto gospođi Šulte-Štratman?! –
umešao sam se. Osetio sam kako mi je, protiv volje, jur-
nula krv u glavu. Nažalost, i ostali su to primetili.

Nikol se glasno nasmeja. – A da! Gospođa Šulte-
Štratman je tebi vrlo posebna, zar ne, Fridhelme? Da li
ste se već verili?

Ponekad sam presrećan što nemam sestru ili brata.

Na svu sreću, Kale me je spasao daljeg mučenja.

– Zašto gospođi Šulte-Štratman? – upita i on svoju se-
stru.

– Juče nam je ona držala fizičko. Kad smo se pres-
vlačili na kraju časa, primetila je da joj nedostaje pu-
drijera. Mora biti da je veoma dragocena, jer je zbog
nje napravila pravu dramu. Tražili smo je tokom čita-
vog odmora.

– I? Da li ste je našli? – zanimalo je Štefi.

– Ne, još uvek je nema. Možda je trebalo da dovede-
mo Lepotana. On bi je sigurno nanjušio – dodade Ni-
kol, kreveljeći se.

– Nema šanse – podsmehnu se Kale. – Taj koristi nos
samo kad je klopa u pitanju.

Najradije bih odbrusio Kaletu šta mislim, ali suzdr-
žao sam se. Nisam želeo da Nikol skrenem pažnju na
sebe. Jedna glupa primedba bila mi je sasvim dovoljna.

Ali zato sam odlučio da jednom zauvek dokažem Kaletu da je naš pas Lepotan sasvim naročit.

Skoro kao i uvek posle škole, popili smo još po jednu koka-kolu ispred obližnjeg kioska gospodina Vertera. Koka-kola je, skoro kao i uvek, bila mlaka, a gospodin Verter, skoro kao i uvek, loše raspoložen. Ubeđen sam da on ne podnosi đake, iako su mu najbolje mušterije. I ovom prilikom nas je Kale udavio pričom o njegova dva nova „slučaja“: nestaloj pudrijeri gospođe Šulte-Štratman i tajanstvenom stanovniku domarove kuće. Prvo je hteo da odemo do domarove kuće i proverimo da li ćemo nekoga tamo zateći. Zatim je predložio da još jednom pretražimo svlačionice u potrazi za pudrijerom gospođe Šulte-Štratman. Pošto nije uspeo da nas nagovori ni na jedno ni na drugo, otišao je uvređen.

– Šta ti misliš? – upita me Rotkvica kada je Kale bio dovoljno daleko. – Da li gospodin Pedel zaista nekoga skriva u staroj vili? Oduvek mi je ta kućerina bila nekako jeziva.

– Ne počinji sad i ti s ludorijama! – naredi mu Štefi. – To je neverovatna glupost!

Umirujući je, Rotkvica je podigao ruke. – Smiri se! Sve je u redu. Samo pitam. – Namignuo mi je tako da Štefi nije mogla da primeti.

Nakon što su se oboje uputili kući, ja sam još malo ostao da razmislim kraj Verterovog kioska. Mogu da razumem Štefi. Kada je Kale sumnjičio gospođu Šulte-Štratman da je saučesnik u pljački jedne banke, bio sam zbog toga jednako ljut kao sada Štefi zbog gospodina Pedela. S druge strane, oblio me je leden znoj kada je Rotkvica pričao o kriku iz stare kuće. Što verovatno ima najviše veze sa samom kućom. U tom pogledu, Rotkvica

je bio u pravu. Većina đaka smatrala je vilu jezivom. Sa nakrivljenim prozorskim kapcima, oljuštenom fasadom i zapuštenom baštom izgleda kao začarana veštičja kuća. Međutim, više sam razmišljao o nestanku pudrijere, koji se dogodio dan pre nego što će nas gospodin Šteker obavestiti o krađi u drugoj svlačionici. To je već čudno.

Na putu ka kući sanjario sam kako pronalazim pudrijeru gospođe Šulte-Štratman. Sigurno bi bila jako srećna i zahvalna kada bih joj je vratio. Zamislio sam taj prizor do poslednjeg detalja. Odjednom, sinula mi je ideja! Šta je Nikol rekla? Lepotan bi sigurno nanjušio pudrijeru. Eto rešenja! Ako bi Lepotan pronašao pudrijeru, jednim udarcem bih ubio dve muve. Gospođa Šulte-Štratman bi od mene dobila svoju pudrijeru, a Kaletu bih dokazao kako je Lepotan sjajan pas.

Moram prvo malo da vežbam sa Lepotanom. Možda će mi mama pozajmiti svoju pudrijeru da bi Lepotan video, odnosno, nanjušio šta treba da traži. Mama! Upravo sam se setio da sam obećao da ću joj u pošti kupiti markice za pisma. Pogledao sam na sat. Pošta se zatvorila pre pet minuta! Oblio me je vruć znoj, a vrešina mi se spustila do želuca.

Zapravo, to i nije bilo tako strašno. Svakome se ponekad desi da nešto zaboravi. Ali mene tada uvek stravično grize savest. Otkad su se moji roditelji rastali, živim sam sa mamom. Ona mora sama da nas izdržava, pa zato prilično puno radi. Doduše, ona mi neprestano ponavlja da ne želi da ja zbog toga patim, niti da naročito obraćam pažnju na to. Međutim, pošto ona već toliko rinta, najmanje što mogu da učinim jeste da ne zaboravim da uradim ono što me je zamolila.

Kad sam stigao kući, sa-
vest me je i dalje žestoko
grizla.

– Hajde Fridhelme,
skloni taj izraz s lica – re-
kla je mama. – Pisma mogu
i sutra da pošaljem.

– Mogu da ti kupim markice
i danas posle podne – odgovo-
rio sam brzo. – Tada će pošta
ponovo raditi.

Mama je klimnula glavom i nasmešila mi se. – Hvala,
to je lepo od tebe. Samo nemoj opet da zaboraviš.

– Mama, uopšte ne znam zašto sam zaboravio – izvi-
nio sam se. Razmišljao sam da li bi joj bilo drago ako
bih imao devojkicu kao što je gospođa Šulte-Štratman.
Možda bi joj bilo lakše ako bi živela sa mnom i gospo-
đom Šulte-Štratman, mislim, naravno, sa mojom devoj-
kom koja bi bila ista kao gospođa Šulte-Štratman.

– Gde si opet odlutao? – trgnula me je mama. – Sigur-
no si zbog svoje zamišljenosti zaboravio i markice. Da
nemate neki novi slučaj?

– Iskreno rečeno, da. U vezi sa gospođom Šulte-
Štratman.

– Fridhelme! – ciknu mama prestravljeno. – Pa to nije
moguće!

– Ovog puta se radi o nečemu sasvim drugom, mama
– brzo sam pokušao da je razuverim. Još uvek se dobro
sećala kroz šta je prošla kada je naša biologičarka izne-
nada nestala.⁵

5) Misterija koju su naši junaci rešavali u drugoj knjizi. (Prim. prev.)

– Nadam se – uzdahnula je. – O čemu se sada radi?
Ispričao sam joj o pudrijeri gospođe Šulte-Štratman.

Nisam joj spomenuo navodni krik iz domarove vile. Sigurno bi to bilo previše za nju. Osim toga, to je samo gruba pretpostavka, kako bi to Kale rekao, dok je pudrijera zaista nestala.

– Ako je pudrijera stvarno toliko dragocena, onda bi gospođa Šulte-Štratman trebalo da nestanak prijavi policiji. Da li je to uradila?

Nisam na to ni pomislio. – Nemam pojma. Misliš da bi policija bila zainteresovana za nestanak jedne pudrijere?

– Ako je dragocena, da. Mada, može biti da je dragocena samo za gospođu Šulte-Štratman. Možda je neka uspomena veže za nju. To bi bilo još gore.

Pitao sam se kakve uspomene mogu nekog da vežu za jednu pudrijeru. Nisam hteo da pitam mamu. Takvi razgovori su mi najčešće vrlo neprijatni. Pogotovo ako je reč o gospođi Šulte-Štratman.

– Zato i želim da joj pomognem da je pronađe – rekao sam umesto toga.

Nije vredelo. Mama mi se lukavo nasmešila. – Bilo bi, naravno, veoma lepo ako bi joj baš ti vratio tu dragocenost, zar ne?

Ponekad sam ubeđen da mama ume da čita misli.

– Ali, Nikol i ostali su je već bezuspešno tražili – reče mama, ni ne sačekavši moj odgovor. – Kako ćeš je onda ti pronaći? Ti hoćeš još jednom da pretražiš svlačionicu?

– Da, mama! Upravo to hoću! A Lepotan će mi pomoći! Ako je pudrijera još uvek u svlačionici, onda će je on sigurno nanjušiti.

Mama je s odobravanjem klimnula glavom. – To će sigurno uspeti, Fridhelme. – Nisam baš bio siguran da li je ozbiljno mislila, ali nisam hteo da ulazim u to.

Zato sam samo rekao: – Znam. Ali za to mi treba još nešto.

– Šta ti još treba? – upitala me jer sam ućutao.

– Treba mi nešto na osnovu čega bi Lepotan mogao da, takoreći, nanjuši trag. Tvoja pudrijera.

Mama je uzdahnula. – Kakve tebi ideje padaju na pamet, Fridhelme. Imaš sreće. Još uvek imam jednu staru pudrijeru, koju ionako više ne koristim. Što se mene tiče, možeš da je uzmeš. Mada, ne mogu da zamislim da će Lepotan pomoću nje uspeti da prepozna baš miris pudrijere gospođe Šulte-Štratman.

Znači tako! Znao sam. Ni ona ne veruje da Lepotan ima izuzetne sposobnosti. – Uspeće, mama. Sto posto! Svi vi potcenjujete Lepotana! A on je jedan...

– On je jedan izuzetno inteligentan pas! – nadovezala se mama kroz smeh. – Da, da, znam, Fridhelme.

Jedva sam dočekaao da konačno završimo sa ručkom i pranjem sudova. Hteo sam da što pre sprovedem svoj plan u delo. Moj Lepotan će svima pokazati!

Ulaz strogo zabranjen!

Lepotan je još pre izvesnog vremena dolutao do mene. Tačnije rečeno, nas dvojica smo se sreli iza kante za đubre. Od tada smo nerazdvojni. Iskreno, Lepotan baš ni nije nešto naročito sladak. Poneki čak kažu da više liči na lajavu četku za WC šolju nego na psa. Ja se nimalo ne obazirem na to jer, za jednog psa, izgled ni najmanje nije važan.

Lepotan je verovatno polovinu svog života proveo na ulici, što je na njemu ostavilo traga. Prilično je raščupan. Nedostaje mu pola uha, a i nekoliko zuba. Zbog tih rupa među zubima, kada je pre svega uzbuđen ili radostan, on umesto da laje – zviždi. Štefi je tada predložila da bi takav pas, ako ništa drugo, barem trebalo da ima lepo ime. I tako smo ga prozvali Lepotan.

Ja sam želeo da Lepotan živi kod mene. Međutim, mama se nije složila s tim. Ako se nas dvoje ikada svađamo, onda je to samo zbog Lepotana. Zato smo ga smestili u baštu na obodu grada, koja pripada Kaletovoj tetki Hildi i teči Verneru. Lepotan je tokom našeg poslednjeg slučaja za dlaku mogao da izgubi svoj dom, ali ga je Rotkvica u poslednjem trenutku spasao. Zbog toga ću mu zauvek biti zahvalan.

Od kada se desilo ono sa baštenskim patuljkom, ja znam da je Lepotan jedan sasvim poseban pas. Verujem

da on razume daleko više nego što smo mi, a pre svega Kale, u stanju da shvatimo. Kale stalno pokušava da ga nauči nekim trikovima, ali naš pas jednostavno neće da mu se pokori. Po meni je to znak naročite inteligencije. Kale je zbog toga ljut na Lepotana, ili se barem tako ponaša. I prihvatio ga je samo kao polučlana agencije *Kale & Co*. A prava je istina da mu je privržen i više nego što priznaje, isto koliko i ja. Nervira me što još uvek neće da prizna da je Lepotan veoma pametan pas. Možda će dokaz za to biti pudrijera gospođe Šulte-Štratman.

Nakon kraćeg zadržavanja u pošti, stigao sam u baštu. Teča Verner je još uvek bio tamo. – Zdravo, Fridhelme! – pozdravio me je. – Upravo sam hteo da krenem kući. Već sam nahranio Lepotana. Dakle, nemoj mu više ništa davati.

– Hvala, teča Vernere. Dobro je da ste mi to rekli. Lepotan bi sigurno smazao i ovo što sam mu ja doneo.

– U to se možeš kladiti! – on se nasmejao i seo na bicikl.

Bilo mi je drago što ću ostati sam sa Lepotanom. Kale, Štefi i Rotkvica će doći tek za sat vremena. Pošto naša škola nije mnogo udaljena od Lepotanove bašte, možda ću stići da uz njegovu pomoć pronađem pudrijeru.

Čim me je ugledao, moj mali prijatelj me je živahno pozdravio, skačući na mene. Pri tom nije uspevao da odvoji nos od moje tašne, u kojoj sam mu doneo nekoliko poslastica. Osvrnuo sam se da bih se uverio da li je teča Verner dovoljno daleko odmakao. Zatim sam iz tašne izvadio kolačiće za pse i položio ih ispred Lepotana. Odmah je navalio.

– Uspećeš da ih pojedeš, mališa moj – smeškao sam se. – Iako si upravo završio sa jelom.

Lepotan me je pogledao. U njegovom pogledu sam, kao mnogo puta u poslednje vreme, jasno video da želi nešto da mi kaže. Možda je hteo da mi iskaže zahvalnost.

– Prijatno – poželeo sam mu, posmatrajući ga obuzetog omiljenom zanimacijom. – Biće ti potrebna snaga, jer obojica treba da obavimo još jedan mali zadatak.

Lepotan je prestao da jede i uperio svoj pogled u mene. Zašto me je baš sada pogledao? Da li je razumeo šta sam mu rekao? Nemoguće! – Ili, ipak, nije?

Kada je sve kolačiće slistio do poslednje mrvice, izvađio sam maminu pudrijeru. Čučnuo sam ispred njega, otvorio pudrijeru i prineo mu je pod nos.

– Ovde, Lepotane! Pomiriši. Moraš da mi pronađeš jednu takvu pudrijeru.

Lepotan je pronjuškao otvorenu pudrijeru. Zatim se malo udaljio, tiho arlauknuo, tri puta kinuo i kratko zazviždao kroz rupu među zubima.

– Baš ti se i ne dopada ženski puder, je l' tako? – upitao sam ga, iako bih se najradije od srca nasmejao. Ali nisam to uradio, nisam želeo da ga uvredim.

Ustao sam. – Hajde, idemo do škole.

Pošto Lepotan nije pokazivao nikakvu nameru da me prati, prišao sam mu i uzeo ga u naručje.

– U redu – uzdahnio sam. – Onda ću te nositi. Ako ovako nastavim, uskoro ćeš zaboraviti da hodaš. Ali kada si ti u pitanju, uvek popustim.

Pre nego što sam otišao do svlačionica, provirio sam u salu da bih se uverio da nema nikoga. Gospodin Pedel

je uvek tek predveče zaključava, jer se sala često koristi i tokom popodneva. I tako sam, bez problema, stigao do svlačionica.

Čudno sam se osećao dok sam ulazio u svlačionicu na kojoj se nalazio natpis *Devojke*. Međutim, samo tu je gospođa Šulte-Štratman mogla da izgubi svoju pudrijeru.

Spustio sam Lepotana na pod i i još jednom izvadio maminu pudrijeru. Pružio sam mu je. Gledajući u nju nakrivio je glavu, ali nije se približio.

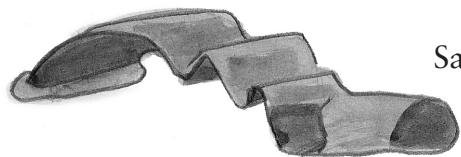
– Traži, Lepotane – šapnuo sam. – Traži pudrijeru gospođe Šulte-Štratman.

I stvarno! Lepotan se okrenuo i počeo da njuška po svlačionici. Uspelo je! E, da je Kale tu ga da vidi! S Lepotanom je bitno pogoditi pravi ton.

Limeni ormarići u koje odlažemo stvari tokom nastave fizičkog ne mogu da se zaključaju. Zavirio sam u svaki ormarić, pretražio svaki kutak – uzalud. S vremena na vreme, pogledom sam pratio Lepotana. I on se marljivo zavlacio između ormarića i ispod klupa. Izgleda da ni on nije ništa pronalazio. Već sam hteo da odustanem. Iznenada, Lepotan je nestao u najzabačenijem kutku svlačionice i glasno zazviždao.

– Lepotane, da li si nešto pronašao?! – dreknuh neprežno.

Istog trenu, moj mališa se vratio. Nosio je nešto u ustima. Samo, to nije bila pudrijera. To je bila najlon-čarapa! Nije pripadala nijednoj učenici. Takvu čarapu nosi samo odrasla žena. Gospođa Šulte-Štratman? Telom mi je prostrujala toplina. Da li je ova čarapa, koju mi je Lepotan mašući repom položio ispred nogu, jednom bila na... njenim... nogama?

Sagnuo sam se, palcem i kažiprstom uhvatio čarapu i podigao je. Ruke su mi podrhtavale. Bila je to lepa čarapa. Crna, sa diskretnim sjajem i malom rupicom, koju je verovatno Lepotan napravio svojim zubima. Zamislio sam je na nozi gospođe Šulte-Štratman. Srce mi je lupalo. Ali, da li ona uopšte nosi ovakve čarape? Pokušao sam da se prisetim. Možda sam je čak nekad u njima i video. Bilo je sasvim drugačije videti je na njenoj nozi i držati je između palca i kažiprsta. U meni se vodila borba. Da li da je uzmem? Teško sam odolevao iskušenju da posedujem nešto njeno, uz to i toliko intimno. S druge strane, šta će reći Kale, Štefi ili Rotkvica ako je kod mene pronađu – ili mama! To bi bila nezamisliva blamaža!

Kako sam mogao da znam da li je zaista njena? Na kraju krajeva, neke učenice iz viših razreda nose takve čarape. U teoriji, mogla je da pripada i Nikol. Ispustio sam je iz ruku. Pala je na Lepotanuovu glavu, koji je režeći pokušavao da se iz nje ispetlja. Pri tom je napravio još nekoliko rupa u čarapi. Upravo je doneo odluku umešto mene.

– 'Ajde, Lepotane, bežimo oдавde – šapnuo sam mu, uzeo ga u naručje i najbrže što sam mogao nestao odatle.

Iako nisam pronašao pudrijeru gospođe Šulte-Štratman, nisam bio nezadovoljan. Ipak sam uspeo da navedem Lepotana da je traži. A u ruci sam držao čarapu koju je verovatno, ne, najverovatnije nosila gospođa Šulte-Štratman. Osećao sam kao da nas povezuje nekakva, isključivo naša, tajna. Već i sama pomisao bila je bajna.

Kada sam stigao u baštu, ostali su me već čekali.

– Gde si bio, Fridhelme? –animalo je Rotkvicu.

– Lepotan i ja smo se malo prošetali – slagao sam. – Nije dobro da čitav dan provede samo u bašti.

– I zbog toga si toliko srećan i nasmejan? – Štefi me je ljubopitljivo gledala.

Najradije bih joj odao svoju malu tajnu. Ona bi me sigurno razumela, iako nisam siguran da bi čarapa gospodina Pedela ostavila isti utisak na nju.

– Još jednom sam razmislio o tvom predlogu, Fridhelme – reče odjednom Kale.

– Ej, čoveče, ej! O čemu pričaš?

– Pa, ti si predložio da pustimo Lepotana da potraži pudrijeru gospođe Šulte-Štratman. Mislim da treba da pokušamo. Mada, ne nadam se previše.

U glavi mi je nastala zbrka. S jedne strane, nisam se toga pribojavao jer Kale i ostali nisu znali da sam ja već bio u svlačionici, a Lepotan, na svu sreću, ne može da govori. S druge strane, šta će biti ako Lepotan ponovo donese čarapu? Možda ću se odati, a onda ću morati da podelim svoju malu tajnu sa prijateljima. To nikako nisam želeo!

– Ako već sumnjaš, onda bolje da odmah odustanemo od toga – odgovorih mu prkosno dok sam razmišljao kako da ga odvratim od toga, a da ne ispadnem sumnjiv. Ipak sam ja taj koji uvek tvrdi, a sada i zna, da je Lepotan sposoban za tako nešto.

– 'Ajde, nemoj odmah da se duriš – prebacila mi je Štefi. – Mislim da Kaletova ideja nije loša. U krajnjem slučaju, moglo bi da bude zabavno.

Odjednom sam se setio šta mi je mama rekla. – Možda je gospođa Šulte-Štratman već bila u policiji – okušao

sam sreću. – Ako je pudrijera dragocena, ona je sigurno već prijavila njen nestanak.

– I da jeste, baš zato bi Lepotan trebalo da je potraži. Tako bismo mogli da je pronađemo pre policije – zaključí Kale.

– Ej, čoveče, ej! A tragovi? Možda ćemo ih obrisati!

– Ili ćemo ostaviti naše otiske prstiju – Štefi se široko nakezila. – Nakon današnjeg Kaletovog upozorenja, gospodin Šteker će sigurno na svakom mestu zločina proveravati otiske prstiju.

Kale je odmahivao glavom. – Štefi, umem ja i sam da napravim budalu od sebe. Ali gospođa Šulte-Štratman je možda stvarno već prijavila nestanak gospodinu Štekeru.

– Pa? – zapitao se Rotkvica. – Kakve to ima veze sa Lepotanim traženjem tragova?

– Nikakve. Ali ipak ne želim da preduhitrim policiju. Možda možemo da sarađujemo. Trebalo bi to da predložimo gospodinu Štekeru.

– Za to bi najpre morao da saznaš da li je prijavljen nestanak – smatrao je Rotkvica.

– Ništa lakše – odvrati mu Kale. – Otići ćemo do gospodina Štekeru i jednostavno ga pitati.

– Nema šanse! – povika Rotkvica. – Neću da se izblamiram! A i gospođa Šulte-Štratman sigurno ne bi bila oduševljena kada bi saznala da smo njuškali iza njenih leđa.

Tačno sam znao na šta je Rotkvica mislio. Ako gospođa Šulte-Štratman nešto ne može da podnese, onda su to učenici koji zabadaju nos u njen privatan život. Već smo to osetili na sopstvenoj koži. Koliko je gospođa Šulte-Štratman lepa, toliko ume da bude i stroga.

– Ej, čoveče, ej! Ma, neće ona ni saznati – rekao sam uprkos svemu. To je bio jedini način da odvratim Kaleta od njegovog prvobitnog plana.

– Iznenadjuješ me, Fridhelme – čudila se Štefi. – Ali, i ja sam za to da odemo do gospodina Štekera. Živo me zanima šta će mu Kale ispričati.

Još od našeg slučaja sa Deda Mrazom, znali smo gde se njegova kancelarija nalazi, pa smo je bez problema pronašli. Kaletov „kolega“ se, blago rečeno, jako začudio kada smo se pojavili ispred njega. Tačnije, izgledao je prilično iznerviran našim dolaskom.

– Rekao sam vam da ću vas pozvati ukoliko mi zatreba vaša pomoć – zakukao je. – Ako mislite da sada možete svakog dana da mi ovde upadate, onda...

– Činjenično stanje je drugačije nego što vi mislite – upade Kale u reč višem kriminalističkom inspektoru. – U našoj školi je nešto ukradeno.

Gospodin Šteker naćuli uši. – Zaista? Teško mi je da poverujem u to. Osim toga, još juče sam vam rekao kako da se od toga zaštitite.

– Nismo mi pokradeni – objasni mu Kale – već jedna naša nastavnica. Njeno ime je gospođa Šulte-Štratman.

– A-ha. A zašto ste onda vi došli, a ne ona?

– Zato što hoćemo da saznamo da li je naša nastavnica već prijavila krađu – ubacio se Rotkvica. – Ako nije, onda hoćemo da joj kažemo da bi to trebalo da uradi.

Gospodin Šteker klimnu glavom. – To je veoma pametno. Šta joj je ukradeno?

– Pudrijera – odgovori Kale.

Gospodin Šteker pogleda preko naočara u svog kolegu. – Pudrijera – procedi tiho.

– Tako je, pudrijera.

Gospodin Šteker odskoči od stolice. – Je l' vi to mene hoćete da namagarčite? Šta vi mislite, da policija nema pametnija posla nego da se bavi takvim nebulozama? Idite kući i nervirajte malo roditelje!

Od straha ustuknusmo za korak. Čak je i Lepotan, uznemiren, zazviždao u mom naručju.

– Ali, to nije nebuloza! – pobunila se Štefi. – Pudrijera mora da je dragocena. Ukradena je iz svlačionice. Ceo razred kome je gospođa Šulte-Štratman držala fizičko je morao da je traži!

Gospodin Šteker je ponovo seo, kašljucnuo i namestio naočare.

– U redu, onda – obratio se Štefi. – Čini mi se da si ti najrazumnija od svih iz vašeg detektivskog kluba.

– Detektivske agencije – ispravi ga Kale, ali jedan pogled gospodina Štekera bio je dovoljan da smesta začuti.

– Ako je pudrijera zaista dragocena, vaša nastavnica bi trebalo da prijavi njen nestanak. Tek onda možemo da joj pomognemo.

– Ona to još nije uradila? – upita Štefi.

– Kako se zove? Šulte-Štratman? – gospodin Šteker je prevrtao registar prijava na svom stolu. – Ne, ovde nema dokumenata o bilo kakvoj gospođi Šulte-Štratman, barem ne u poslednja tri dana.

– Znači, nije bila ovde – zaključio Kale. – Zločin se tek juče dogodio.

– Mislim da je najbolje da sada odete – promrmlja gospodin Šteker.

– Baš si mu se zamerio, Kale – primetio je Rotkvica kad smo izašli ispred zgrade policije.